

князъ Иваница съ треста войници, които да съпровождатъ светеца, и самъ се отправи за Търново, гдето почна да гради върху Трапезица църква въ честь на свети Иванъ.

И сега съ цѣлото си боярство и огромна навалица пристигнала изъ всички краища на Мизия и Загоре, бѣ излѣзълъ да посрещне светото шествие. Стоици недѣгави и болни чакаха съ горящъ отъ вѣра духъ, да се докоснатъ до чудотворнитѣ мощи. Когато венгерскиятъ кралъ Бела пренесалъ мощитѣ отъ Срѣдецъ въ своя градъ Остергомъ, и тамъ тѣ почнали да правятъ дивни чудеса и да събиратъ около себе си хора изъ цѣла Венгрия. Само епископътъ на Остергомъ не искалъ да вѣрва въ тѣхъ, и не отишелъ да се поклони предъ ковчега на светеца. „Азъ, — казалъ, — познавамъ добре всички светии, но между тѣхъ съвсемъ не можахъ да намѣря този.“ При тия думи езикътъ му онѣмѣлъ. Чакъ когато отишелъ при ковчега и го облѣлъ съ горещи сълзи, Божиятъ угодникъ разкъсалъ оковитѣ на езика му. Когато кралъ Бела узналъ това, обзетъ отъ благочестивъ ужасъ, украсилъ ковчега на преподобния съ злато и сребро, и го върналъ съ небивали почести въ Срѣдецъ.

Затова сега всички чакаха обзети отъ благоговѣйно любопитство да зърнатъ светията и съ гореща молба да изпросятъ лѣкъ и утеха за болкитѣ си.

Все по-силно и по-силно се разливаше стройниятъ звънъ на камбанитѣ, смѣсенъ съ топлитѣ благоуханни вълни на пролѣтния вѣтъръ... Въ далечината се разнесоха звуци отъ медни трѣби. Следъ мигъ единъ конникъ притича и извести, че шествието пристига. Всички се дигнаха на прѣсти, протегнаха вратъ, устремирахъ взоръ къмъ завоя на друма.

Шествието се зададе.

Начело вървѣше архиепископъ Василий съ тежки, тържествени стѣпки. Слънцето изтрѣгваше ярки разноцвѣтни пламъци отъ кръглата корона, която покриваше главата му. Одеждитѣ му блестѣха като златенъ облакъ. Въ дѣсницата си държеше кръстъ. Въ лѣвицата — сребърна димяща кадилница. Задъ него се редѣха двама по двама епи-